

De la inculpați s-a încasat în beneficiul SRL „Smart Click” prejudiciul material în sumă de 700,60 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 22 ianuarie 2020, în jurul orelor 19.10 - 19.15, inculpatul Lazu Stanislav, împreună cu Filipenco Maxim, intenționat și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, aflându-se în magazinul „Smart.md” amplasat pe XXXXXXXX , XXXXX, în mod ascuns a sustras două telefoane mobile de model „Xiaomi Redmi 7A” cu nr. de IMEI: 865671048234662 și „Xiaomi Redmi 7A” cu nr. de IMEI: 865671049486006 la preț de 1384 lei fiecare, după care, cu bunurile sustrate, au părăsit locul comiterii infracțiunii într-o direcție necunoscută, cauzându-i părții vătămate „Smart Click” SRL un prejudiciu material în sumă totală de 2768 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina în săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și probele administrate în cadrul urmăririi penale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Totodată, vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate a fost dovedită integral și prin probele administrate, iar acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul are antecedente penale, fiind condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău din 21.09.2020 în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d), 187 alin. (2) lit. f), 84 Cod penal la 4 ani și 6 luni închisoare, se află la evidența medicului narcolog din 07.11.2008 cu diagnoza „xxxxx xxxx xxxxx xxxx (xxxxx)”, ca circumstanță agravantă fiind stabilită săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară, că nu a reparat prejudiciul material solicitat de partea vătămată, concluzionând că chiar și în situația în care sancțiunea infracțiunii comise prevede pedepse alternative, totuși, corectarea și reeducarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea lui este posibilă numai prin privare de libertate.

3. Avocatul Cazacu Dumitru a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a invocat că instanța de fond i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră în raport cu fapta comisă, urmând să rețină că acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2022, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond la stabilirea pedepsei, corect a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, inculpatul are antecedente penale, fiind condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău din 21.09.2020 în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d), 187 alin.

(2) lit. f), 84 Cod penal la 4 ani și 6 luni închisoare, nu se află la evidența medicului psihiatru, fiind la evidența medicului narcolog din 07.11.2008 cu diagnoza „xxxxxx x xxxxx xxxxxx xxxxx (xxxxxxx)”, ca circumstanță agravantă fiind reținută săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, că nu a reparat prejudiciul material solicitat de partea vătămată, precum și ținând cont de faptul că scopul pedepsei penal constă în restabilirea echității sociale, concluzionând că chiar și în situația în care sancțiunea infracțiunii comise prevede pedepse alternative, totuși, corectarea și reeducarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea lui este posibilă numai cu privire de libertate.

Or, instanța de fond pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, în coroborare cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, corect i-a aplicat inculpatului pedeapsa cu 10 luni închisoare.

Totodată, fiind stabilit că inculpatul anterior a fost condamnat, potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin sentința Judecătorei Chișinău din 21.09.2020, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 11 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

5. Avocatul Cazacu Dumitru declară recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurentul invocă că inculpatului i-a fost aplicat o pedeapsă prea aspră în raport cu fapta comisă, urmând să rețină că acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate, iar ultima nu a înaintat careva pretenții materiale sau morale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, conform temeiurilor - instanța de apel nu s-a pronunțat

asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi erorile de drept, și esența, că hotărârile atacate nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi cea corectă în asemenea caz, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele de drept specificate în recursul ordinar, adică cele prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, nu au fost invocate de apărare și în apel (*pct. 3- 5 din decizie*), astfel, recursul ordinar în acest sens nu are niciun suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (4) Cod penal, art.

364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Conform prevederilor art. 84 alin. (1)–(3), se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina și s-a căit, a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, dar anterior a mai fost condamnat, inclusiv pentru infracțiuni similare, însă nu s-a corectat și a continuat comiterea faptelor infracționale, iar pedepsele ce i-au fost aplicate s-au dovedit a fi ineficiente, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, aplicarea unei pedepse mai blânde, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, caracterul excepțional al aplicării pedepsei cu închisoare fiind argumentat de către instanțele de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Totodată, instanța de apel s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării de pe rol (*pct. 5. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în

care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cazacu Dumitru, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2022, în privința inculpatului Lazu Stanislav XXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 26 august 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico